

Milovice

Město Milovice se nachází ve Středočeském kraji, oblasti Středního Polabí, v blízkosti města Lysá nad Labem a ve vzdálenosti 15 km od města Nymburk, 35 km od Mladé Boleslavi a 38 km od okraje Prahy. Počet obyvatel k 1. lednu 2011 byl 9532 s průměrným věkem 30,3 let, který je nejnižší v České republice. Město je položeno na pravém břehu střední části potoka Mlynařice. Nadmořská výška území se pohybuje od 188 do 254 m. Nejvyšším bodem je křižovatka Mladá s nadmořskou výškou 253,8 m, a nejnižším niva Mlynařice na hranici katastrálního území Benátecká Vrutice se 188 m. n. m.

Město zahrnuje katastrální území Milovice nad Labem a Benátecká Vrutice o celkové rozloze 2831 ha a je rozděleno na městské části Milovice, Mladá, Benátecká Vrutice a Boží Dar. Ve znaku města je stříbrná hlava srny s krkem a zlatým jazykem. Tento nejstarší doložený heraldický motiv se objevoval na středověkých pečetích rytířů z Milovic. Srna je umístěna v zeleném štítě s vybíhajícími třemi hroty k hornímu okraji stříbrné hlavy štítu. Zelená barva má připomínat bohatství lesů v regionu.

Nejstarší informace o obcích Milovice, Benátecká Vrutice a Mladá

Ve 14. století se u cesty vedoucí z Prahy do Jičína nacházelo zemanské sídlo vladky Holomka, které se v archivních listinách nazývá „villa Milewicz“ – tvrz Milevice. První zmínka dle archiválií pochází z roku 1396 v souvislosti s pozůstalostí po Sperkově manželce Pavlíně. Ves Milovice bývala sídlem dvou šlechtických rodin, z nichž jedna sídlila ve tvrzi a druhá ve dvoře. Tvrz stála ještě roku 1599 a zanikla nejspíše ve třicetileté válce. Obecní škola byla postavena v roce 1860. Po zřízení vojenského cvičiště v roce 1904 dochází k nebývalému rozvoji Milovic, které se stávají významným místem regionu.

První písemný záznam o existenci Benátecké Vrutice je datován do roku 1241, kdy královna Kunhuta, manželka českého krále Václava I., darovala Vrutici lyskému klášteru. Podle pověsti ovšem vznikla Benátecká Vrutice mnohem dříve a název jí byl dán podle vyvěrajících pramenů vody. Střídavě patřila pod lyské a benátecké panství. V

patnáctém století byly Benátecká Vrutice a Mladá připojeny na dobu 31 let k Milovicím. Významným byl zdejší velký rybník nazývaný Vrutický, který se rozkládal až k Milovicím.

K založení obce Mladá se váže pověst o záchraně kněžny Mlady, dcery knížete Boleslava I. První písemná zpráva o této vesnici a její nově založené faře je z roku 1341. Po třicetileté válce náležela Mladá jako filiálka (tzn. jako další kostel větší farnosti) k faře v Nových Benátkách. Roku 1787 se mladská fara osamostatnila a k Mladé byly přifařeny Milovice. Téhož roku byla zřízena ve vsi škola a do roku 1860 ji navštěvovaly i děti z Milovic. V roce 1813 táhla vsí pruská a francouzská vojska „a mnohé škody napáchalo těch 130 000 vojáků“. V roce 1903 byly pozemky na benáteckém panství schváleny jako budoucí vojenské cvičiště a obec Mladá byla určena k zániku.

Vojenské cvičiště a zajatecký tábor (1904–1918)

Po vojenských neúspěších rakousko-uherské armády v prusko-rakouské válce bylo rozhodnuto, že musí dojít k její modernizaci včetně důkladného výcviku vojsk. Armáda si jako nejvhodnější prostor pro cvičiště vytypovala rozsáhlé území zahrnující tehdejší Nové a Staré Benátky, Jiřice, Benáteckou Vrutici, Milovice, Mladou, Lipník a Straky.

Vyhláškou o vyvlastnění nemovitostí vydanou 30. 4. 1904 armáda začala vykupovat statky, pozemky a domy, kdo prodat nechtěl, toho donutili. Obec Mladá nacházející se uprostřed zabraného území, která měla šest statků, školu a faru, byla vystěhována a srovnána se zemí. Armáda v roce 1907, jako kompenzaci škod za původní kostel sv. Kateřiny v Mladé, vystavěla v Milovicích nový kostel, faru a hřbitov.

Za první světové války v říjnu roku 1914 byl na pahorku mezi Benáteckou Vruticí a Milovicemi postaven zajatecký tábor, ve kterém byli ubytováni ruští, srbští a italsí váleční zajatci. Samotný tábor tvořily tři části: kamenný tábor, který byl postavený již dříve v roce 1904 a dále části II a III, které tvořily řady dřevěných baráků pobitých černou lepenkou. Jednotlivé baráky byly až 45 metrů dlouhé a 10 m široké. V jednom baráku bylo 220–300 zajatců. V táboře bylo umístěno 30 000 zajatců, po válečné ofenzívě až přes 45 000.

Po vstupu Itálie do války výrazně vzrostl počet zajatců, a proto byl na jižní straně zajateckého tábora roku 1915 zřízen vojenský hřbitov. Velitelé zajateckého tábora se snažili o důstojné pohřby, nechyběla při nich kapela složená z italských válečných zajatců ani pěvecký sbor z ruských zajatců. Na konci první světové války bylo na vojenském hřbitově pohřbeno 5276 italských válečných zajatců, 527 ruských a 60 srbských. Zároveň zde byli pochováni rakousko-uhersí vojáci, dle národnosti 224 Čechů, 49 Maďarů, 6 Rumunů, 40 Poláků, 4 Rakušané a 2

ošetřovatelky z vojenské nemocnice národnosti české.

V roce 1920 byla uspořádána sbírka na pomník italských vojáků, který byl slavnostně odhalen v roce 1923. Do 2. světové války bylo o hřbitov dobře postaráno a vždy na začátku listopadu se konal pietní akt za přítomnosti delegátů z Ministerstva národní obrany, italského království, civilních korporací, milovických občanů a pozůstalých. Na tuto tradici bylo navázáno opět až po odchodu sovětské armády, kdy byl na náklady italského ministerstva obrany hřbitov obnoven do vzhledu z První republiky.

Meziválečné období (1918–1939)

Již od ukončení první světové války a zřízením samostatné Československé republiky roku 1918 československá armáda provozovala v milovickém táboře výcvik dělostřeleckých vojsk, zkoušky těžké munice, byly zde umístěny vojenské instrukční školy a probíhal i výcvik balónového vojska. Roku 1920 (a také v roce 1922) navštívil prezident T. G. Masaryk zdejší posádku. Konala se přehlídka vojska včetně cvičné dělostřelby.

Z důvodu potřeby rozšíření cvičiště a snadnější dopravy byla v roce 1921 budována z Lysé nad Labem do Milovic železniční vlečka, která sloužila kromě přepravy vojenských příslušníků a obyvatel Milovic také k výcviku vojsk železničních útvarů. Ve dvacátých letech byla v rámci tzv. útočné vozby československé armády v Milovicích vybudována tanková četa s tanky Renault FT, která byla jediná v celé armádě. V roce 1936 převzala armáda první tanky vyrobené ve firmě Škoda a ČKD a během roku jich bylo ve výzbroji milovického pluku 197 ks.

Mezi obyvateli Milovic a armádou byl velmi blízký svazek spolupráce. Vojáci vybudovali pro děti Skautský domov, zajišťovali přepravu stanů na letní skautské tábory, armáda zapůjčovala stadion ve vojenském táboře na všechny sokolské akce, byla vydlážděna silnice Milovice–Lysá a také průtah obcí Milovice.

2. světová válka (1939–1945)

15. března 1939 obklíčila Milovice německá armáda a v následujících dnech začala přebírat československou armádní výzbroj. Vojenský prostor byl Němci pojmenován Truppenübungsplatz Milowitz. V roce 1940, při plánovaném rozšíření cvičiště na 5300 hektarů, byla nuceně vystěhována Benátecká Vrutice a řada domů byla v obci zbourána nebo poškozena. K obnově Vrutice došlo po skončení války. Vojenský prostor převzaly večer 8. května 1945 jednotky 1. praporu protektorátního vládního vojska a následně od 17. května 1945 zajistila správu prostoru až do listopadového odchodu Rudá armáda.

Milovice-Mladá po roce 1945

Po roce 1949 začala rozsáhlá modernizace letiště Boží Dar, kdy došlo k prodloužení železniční tratě až na letiště. V Milovicích byla

Milovice, Benátecká Vrutice, Mladá

Napsal uživatel Vladimír Vedral
Úterý, 06 Prosinec 2011 23:00

vybudována kanalizace, vodovod a vznikla bytová výstavba na Balonce. V roce 1951 byl zřízen Vojenský újezd Mladá. V roce 1968 zabrala prostor na 22 let sovětská armáda a Milovice-Mladá se stala sídlem velitelství okupačních vojsk. Většina vojáků čs. armády byla převelena na Slovensko, letectvo do Pardubic. K 30. červnu 1991 odešel z Milovic poslední sovětský voják a v roce 1995 byl vojenský výcvikový prostor zrušen. Roku 1996 došlo ke sloučení města Milovice a obce Benátecká Vrutice a byla zahájena obnova nové městské části Mladá.